

IŽANGA

1892 m. gegužės 15-oji

Galvoje sukasi niūrių minčių spiečius. Šią popietę kai ką nugirdau... dar sunku suvokti. Nenoriu tuo tikėti. Žinoti – sunki našta. Ar pasakyti tėveliui? Nesuprantu to, ką ji padarė, ką dar ketina padaryti. Jei vis dėlto tėvelis sužinos, lieps jai išvykti, o aš jau taip nuoširdžiai ją pamilau.

Beveik neabejoju, kad pamilo ir tėtis.

PIRMAS SKYRIUS

Vasaros vestuvės

1891 m.

Tilės Kirkland vestuvių dieną išganingai švietė birželio saulė. Tik nedaugeliui jaunamarčių tekdavo laimė susituokti birželį, taigi Tilė jautėsi palytėta sėkmės. Jai buvo nė motais, kad pėdos įskaudo nuo baltų atlasinių batelių, kad dėl pakietinto korseto po šilko ir organzos vestuviniu apdaru buvo sunku kvėpuoti – ji visiems ją sveikinusiems nepaliaudama šypsojosi. Ir nors jau traukė žandikaulį, Tilė jautėsi laimingiausia mergina pasaulyje. Džasperis jos gyvenime pasirodė itin laiku, ir po neilgai trukusios jų meilės istorijos ji tapo jo žmona. Tilei prasidėjo naujas gyvenimas.

Sodas prie senelio namo Dorsete traukė akį vešlia žaluma ir švelnių saulės spindulių nušviestais įvairiaspalviais gėlių žiedais. Du ilgi stalai buvo nukrauti vaisėmis, svečiai, linksmi nusiteikę, šnekučiavosi ir juokavo. Lengvas vėjelis kedeno plaukus, nusausindamas prakaito lašelius jai ant kaktos. Vario atspalvio neklusnios garbanos išsipešdavo iš po kvapnaus apelsinų žiedų vainikėlio ir jai tekdavo vis nubraukti šias nuo

lūpų. Tolima giminaitė, senyva tetulė, su visomis skausmingomis smulkmenomis porino jai apie savo nukaršusio šuns ligas ir galą. Tilė jautė palengvėjimą, kad nors trumpai nebereikia šypsotis, ir užjaučiamai raukė kaktą. Vis dėlto pasakojimas labai užtruko, o ir per svečių klegesį ji ne viską girdėjo.

Tilė ryžosi apsidairyti. Kur Džasperis? *Kurgi jos vyras?* Nuo tos minties net įraudo skruostai. Jos Džasperis stilingu fraku ir pilkomis kašmyro kelnėmis. Visada dailiai apsirengęs, išvaizdus ir elegantiškas – tuo išsiskyrė iš daugelio kitų vyrų. Akimirką ji dėmesį sutelkė į tetulės istoriją, bet tuoj ir vėl ėmė vogčiomis dairytis po sodą.

Ir pamatė. Saulėje gražiai žvilgėjo rudi su aukso atspalviu jo plaukai ir kruopščiai pakirptos žandenos. Lankstus jo kūnas, tiesi laikysena... atrodė toks ypatingas ir išdidus, abejingas aplink jį tvyrančiam šurmuliui. Žvilgsniu Džasperis apmetė vestuvininkų būrį ir susirado Tilę. Tą akimirksnį, dar iki jam suvokiant, kad žmona į jį žiūri, ši jo veide pastebėjo išraišką, privertusią susigūžti. Kas tai buvo? Gailestis? O gal panieka?

Tačiau tada jis šyptelėjo, Tilė jam irgi nusišypsojo... santūriai. Viltiniai. Ji tikino save, kad pavargo ir dėl to prisigalvojo nebūtų dalykų. Dabar ji matė tą Džasperį, koks buvo visada. Šešėlis nuslinko kaip trumpai saulę pridengęs debesėlis.

Staiga pasigirdęs trenksmas nutraukė jos apmąstymus. Aplinkui aidėjo šūksniai, ir Džasperio veido išraišką ji čia pat pamiršo.

– Tile! Tile!

Senelis paslikas tįsojo ant žolės. Jai širdį tartum pervėrė aštri strėlė. Krisdamas jis nuo stalo nusitempė paskui save lėkštes ir puodelius, iš visų pusių prie jo skubėjo sunerimę

vestuvininkai. Laikas tarsi sustojo. Senelis atrodė labai išblyškęs ir senas. Kada spėjo taip išblyšksti ir pasenti?

Dar po akimirkos Tilė priklaupė prie jo, prašydama visus atsitraukti, kad seneliui būtų lengviau kvėpuoti. Tada išsiuntė pusbrolių Godfrį į kaimelį daktaro.

– Seneli? Girdi mane?

Virptelėjo senelio akių vokai, paskui – dešinė ranka, tarsi bandytų ją pakelti.

– Nereikia, nejudėk. Gulėk ramiai. Tuoj čia bus daktaras, – Tilė švelniai paglostė seneliui kaktą. – Viskas gerai, seneli, tuoj palengvės, – ištarė vos girdimai, bet jau žinojo, kad laivas tolsta nešamas galingo potvynio, kad ne jos valioje ir ne jos jėgoms ką nors pakeisti. Nepaleisdama senelio rankos, Tilė laukė.

ANTRAS SKYRIUS

Įtrūkęs kaminas

2012 m.

- **P**rastai girdžiu, Nina. Trūkinėja ryšys. Perėjau į tolimiausią verandos kampą ir persisvėriau kiek galėdama toliau per turėklą.

Gaivus jūros oras maišėsi su ne tokiu maloniu jūržolių kvapu. Vėjelio gūsis nuo įlankos, džiovindamas prakaitą, įsisuko man po marškinėliais. Nuo skardžio puikiai matėsi tolumoje melsvuojantis žemynas, o aš vyliausi, kad tenykštis mobilusis ryšys patikimai veiks.

– Ar paskambinai statybininkams?

Tačiau mama jau buvo išjungusi telefoną. Tada patikrinau saviškį. Pamačiusi, kad galiu skambinti tik pagalbos numeriais, įsikišau telefoną atgal į kišenę.

Nėra ryšio. Niekas man negali paskambinti. Įtampa staiga dinga.

Apsisukau ir grįžau vidun. Į „Starvoterį“. Taip šis namas kadaise vadintas, nors nebuvo tikra, ar tai oficialus pavadinimas, ar mano prosnelės fantazijos vaisius. Eleanora Holt

garsėjo polinkiu romantizuoti. Numečiau savo mobilųjį ant sofutės ir stovėdama prie dūmtraukio baksnojau atidrėkusius tapetus. „Starvoteryje“ jau dvejus metus buvo įsikūrusi banginių stebėsenos agentūra, amžiais vėluojanti susimokėti nuomą. Galiausiai jie bankrutavo, susikrovė mantą ir, nieko oficialiai nepranešę, dingo; man, namo šeimininkei, likdami skolingi kelis tūkstančius dolerių.

Tačiau ne tie pinigai man labiausiai rūpėjo. Blogiausia, kad niekas man čia negalėjo tiksliai įvardyti, kokią žalą namui padarė praužusi audra. Spalį Mortono įlankoje – pats audrų sezono įkarštis, o siautusi prieš savaitę buvo tokia galinga, kad pasiekė net ir Sidnėjų. Mačiau žemyne padarytas nuotraukas: ant automobilių užvirtę medžiai, sutrauktos elektros linijos, potvynio vandens upės priemiesčių gatvėse. Pamenu, tada pagalvojau, kaipgi „Starvoteris“ atsilaukė? Namas juk senas, pastatytas dar 1868 metais. Jam remontuoti ir sutvirtinti išleidau krūvas pinigų – aūdros namui ant skardžio Žarijų saloje ypač pavojingos. Kitą rytą paskambinau banginių stebėtojams, bet gavau tinklo operatoriaus žinutę, kad su jais nėra galimybės susisiekti.

Tada mama patarė man pačiai ten apsidairyti. Mama apskritai gyvai domėjosi viskuo, kas susiję su „Starvoteriu“, o prieš šešerius metus net įkalbėjo mane tą namą nusipirkti.

– Tu vienintelė dabar gali tai sau leisti, – lygindama mane su dviem vyresnėmis mano seserimis, ji retai kada būdavo man palanki. Inžinierė ir chirurgė mamai visada imdavo viršų prieš rašytoją. – Namas vėl turi priklausyti mūsų šeimai.

Kamino pagrindas buvo apgadintas ne taip ir baisiai, kaip pamaniau išvydusi mėlyno brezento gabalą, vėjo plakamą į stogą. Namą vis dar slėgė stogą pralaužusi milžiniška Mortono

įlankos figmedžio šaka – medžio, augusio šimtmečius, kol į Žarijų salą atkeliavę baltieji pastatė čia liūdnai pagarsėjusį, griežčiausiai saugomą kalėjimą. Apie jį sužinojau dar mokykloje.

Na o viduje, išskyrus sudrėkusius tapetus ir dantytą skylę kamino mūrinyje, didesnių nuostolių kaip ir nebuvo. Statybos įmonė per kelias dienas viską čia sutvarkys, ir jau savaitgalį vėl būsiu Sidnėjuje.

Mintys apie Sidnėjų liūdino ir kėlė įtampą. Nenorėjau ten grįžti. Ne dabar, kol... Vėliau. Bet net ir tada susitikimų su tais dviem juk neišvengsiu? Žinoma, neišvengsiu.

Mano apmąstymus nutraukė žingsniai ant laiptų, vedančių į fasado verandą. Nudžiuginta, kad galiu atsitraukti nuo slogių minčių, nuskubėjau pasitikti statybininko.

– Laba diena, – pasisveikinau. – Ačiū, kad taip greitai atvažiavote. Prašom užeiti ir apsidairyti.

Statybininkas klausiamai pažvelgė į mane. Atrodė nustebeš, tik aš nesupratau, kodėl. Mama būtų jį pavadinusi trisdešimtmečiu žaliūku – garbanoti šviesūs plaukai, platūs pečiai, saulės nugairinta oda.

– Nina, – pasakiau savo vardą, kviesdama jį vidun. – Savininkė.

– Džo, – prisistatė atgavęs amą. – Stogą brezentu uždenčiau aš. Tikiuosi, nesupykot? Žinojau, kad niekas čia negyvena... toks gražus senas namas...

– Priešingai, esu labai dėkinga. Jei ne jūs, vanduo būtų pridaręs gerokai daugiau žalos. O dabar – tik sudrėkę tapetai ir kiek apgriuvęs kaminas.

Mudu priėjome prie židinio.

– Sienos turėtų išdžiūti, nors dėmės, galimas daiktas, nebus taip lengva atsikratyti, – svarstė Džo. – Vis dėlto manau,

kad įtrūkimas kamine yra gilesnis, nei atrodo. Kažkam reikės užlipti ant stogo ir patikrinti. Tik nežinia, ar konstrukcija išlaikys.

– Ar galėtumėt tą padaryti? O gal kviesti stogdengi? Atleiskite, nieko apie tokius dalykus neišmanau.

Džo kiek sutrikęs pažvelgė į mane.

– Manau, galėčiau. Šiuo metu esu laisvas.

– Tada puiku. Kiek jums prireiks laiko?

Džo pakreipė galvą į šoną ir pasikasė smilkinį.

– Aš... nelygu, kokia žala, kiek prireiks medžiagų ir kiek užtruks atsigabenti iš žemyno... – jo žvilgsnis nukrypo į kažką kamino mūrinyje. Žengė pirmyn ir ranka perbraukė per dantytą įtrūkimą. Įtrūkimo linija visiškai sutapo su plytų klojiniu. Jo pirštas sustojo prie cemento sluoksnio, besiribojančio su židinio atbraila. Tada spustelėjo. – Žiūrėkit.

Priėjau arčiau, bandydama įžiūrėti, ką jis ten rado. Tarp plytų atsivėrusiame plyšyje buvo matyti pluoštelis popieriaus lapų.

– Kas čia? – paklausiau.

– Tuoj pažiūrėsime, – Džo išsitraukė kišeninį peiliuką ir juo atsargiai iš plyšio iškrapštė lapelius.

Iškart atpažinau rašyseną.

– Mano prosnelės, – sulaukusi kvapą, paėmiau iš jo lapus.

– Iš kur žinote?

– Perskaičiau viską, ką ji buvo parašiusi, ar bent taip maniau, – akys užkliuvo už pirmos pirmojo lapo eilutės. – Čia dienoraštis.

Džo atidžiau įsižiūrėjo.

– 1891-ieji.

– Tuo metu ji buvo kokių dvylikos.

Dvylikos. Čia bus šiaip vaikiška rašliava. Tikėjau si ko nors gerokai įdomiau. Apėmė nusivylimas.

– Į dienoraštį nepanašu, vos keli lapai, – ištare Džo.

– Gal tiesiog išplėsti iš knygelės. Perskaitysiu vėliau.

– Raidelės labai jau smulkios.

Pažvelgiau į pirmą eilutę: „Tėvelis ketina man nusamdyti guvernantę.“

– Aš prie jos rašysenos pratusi, perskaitysiu.

Džo ėmė baksnoti ir kitas plytas.

– Nežinojau, kad namas susijęs su šeimos paveldu.

– Nesusijęs, – sulankščiau lapus ir įsikišau į užpakalinę džinsų kišenę. – Nusipirkau jį prieš kelerius metus, nes taip norėjo mama. Tikisi, kad rinkos vertė išaugs ir namą bus galima brangiai parduoti. Čia mano prosenelė gyveno su tėvu, kuris tuo metu buvo kalėjimo viršininkas. Kalėjimą uždarius, namas liko jiems. Mano prosenelė buvo vardu Eleanora Holt. Apie ją mūsų šeimoje sklando legendos.

Džo sulenkė peiliuką ir paklausė:

– Kodėl?

– Ji visiškai nepaisė įprastų normų. Nebuvo ištekėjusi, turėjo sūnų, kurio susilaukė būdama trisdešimt aštuonerių; niekam taip ir neatskleidė, kas jo tėvas, vaiką užaugino viena pati. Senelis visad ją prisimindavo su pasididžiavimu. Ji priklausė Socialistų partijai, visiems rašė piktus laiškus. Buvo smarki moteris.

Džo šyptelėjo.

– Dabar sužinosit, ar tokia buvo ir vaikystėje, – Džo dirstelėjo į laikrodį. – Man jau metas pasiimti sūnų, bet dar neatsakiau į jūsų klausimą, kiek užtruktų sutvarkyti namo stogą.

– Ir kiekgi?

– Nesu stogdengys ar net statybininkas. Greičiau visų amatų meistras po truputį.

– Prašau man atleisti. Maniau, jūs statybininkas ir kad mano mama su jumis susitarė. Ko gero, tą ji ir bandė man pasakyti, kai mūsų pokalbis mobiliuoju nutrūko.

– Tik sutapimas, kad atėjau ir jus čia užtikau, – Džo iš kišenės išsitraukė raktų ryšulį. – Būčiau pats atsirakinęs, nes anksčiau esu čia dirbęs. Mane samdė Džordžas ir Kei.

– Aišku. – Džordžas ir Kei buvo tie įsiskolinę man tūkstančius blogieji nuomininkai. Paėmiau iš Džo raktus. – Jei jau ketinate užėiti, spėju, ko nors reikėjo?

– Prie biuro turėjau sandėliuką, kuriame liko kelios mano knygos.

– Žinoma, galite jas pasiimti.

Jis nuėjo, o aš likau svetainėje. Džordžas ir Kei gyveno čia, bet visi baldai priklausė man. Paveldėjau iš ankstesniojo nuomininko, nepanorusio vargti ir išgabenti tas savo lovas ir sofas iš salos laivu. Išsitraukusi iš kišenės lapus, akimis perbėgau kelias pirmąsias Eleanoros dienoraščio eilutes. Vaikiška, bet įdomu. Atrodo, ji rašė nuo pat ankstyvos vaikystės. Ne taip, kaip aš. Aš pradėjau vėlai, ilgai nesiryžau. Todėl ir dabar, kai grėsmingai artėja naujos mano knygos atidavimo terminas, kyla tiek visokių sunkumų. Bėda ta, kad tiesiog nesu rašytoja iš prigimties.

Džo grįžo nešinas knygų prikrauta kartonine dėže.

– Ačiū. Ar dar norite, kad imčiausi taisyti jums stogą? Užtruktų gal ir ilgiau nei profesionaliam stogdengiui, bet sunkaus darbo nebijau... Kai Džordžas ir Kei pasipustė padus, likau be darbo.

Vėl įsikišau dienoraščio lapus į kišenę.

– Kokiems darbams jie jus samdė?

– Vedžiau ekskursijas. Šiaip esu jūrų biologas. Tiksliau, būsiu, kai užbaigsiu disertaciją, – Džo linktelėjo galva į dėžės sukrautas knygas.

Čia mano akys nukrypo į tų knygų pavadinimus: „Banginių šeimos žinduolių migravimo ypatybės“, „Banginių genetinė ekologija“, „Banginių ektoparazitai“.

– Oho, – nusistebėjau. – Ne šiaip sau lengvas pasiskaitymas, – aš visad kiek nejaukiai pasijusdavau, ypač išsimokslinusių žmonių draugijoje. Gal dėl to, kad didžiąją gyvenimo dalį praleidau savo labai jau protingų seserų šešėlyje.

– Jau nebepamenu, kada buvau paėmęs į rankas grožinę knygą. O jūs juk rašote romanus, ar ne? Kei man užsiminė.

– Taip, romanus. – Akimirką žiūrėjau į jį, stengdamasi būti kiek įmanydama objektyvi. Jis atrodė kažkuo patrauklus. Žinoma, išvaizdus, bet ne tik. Jokio dirbtinumo ar pretenzingumo. Tik šiluma ir vyriškumas, toks pat natūralus kaip smėlis ar jūra. Ar noriu jį nusamdyti, kad atliktų man tam tikrus darbus, ar tam, kad galėčiau juo žavėtis? Geruoju tikrai nesibaigtų. Juk visai neseniai pasižadėjau būti atsargesnė dėl širdies reikalų.

Antra vertus, jam mano namas ne vis tiek – juk uždėjo brezentą, kad apsaugotų stogą. Jis stiprus, sumanus, be to, neseniai prarado darbą.

– Ką gi, – apsisprendžiau, – jeigu jums reikia pinigų, galite sutaisyti man stogą.

Palengvėjimą išdavė vos pastebimai atsipalaidavę pečiai, bet man tai nepraslydo pro akis.

– Jums nebūtina likti saloje, – aiškino Džo. – Aš dirbsiu ir kasdien siūsiu jums nuotraukas, kad žinotumėte, jog nedykaduoniauju.

– Dar pažiūrėsime, kaip čia būtų geriau.

Džo pasuko prie durų, bet tuoj sustojo, lyg būtų norėjęs kažką pasakyti.

– Dar kas nors? – paklausiau.

Jis padėjo dėžę su knygomis ant apšiurusio raudonmedžio kavos stalelio.

– Dar šis tas. Elinge palikau savo valtelę.

Nesuprasdama papurčiau galvą.

– Turiu nedidelę motorinę valtį, su kuria plaukioju į žemyną ir atgal, kai reikia pasiimti sūnų Džulijaną. Laikiau ją jūsų valtinėje.

– Aš turiu valtinę?

– Taip, maždaug už kilometro kalva žemyn, greta prielaukos.

Miglotai prisiminiau pastebėjusi tą plane pažymėtą namelą, kai įsigijau šią vilą.

– Šiaip ar taip, – tęsė Džo, – gražinau jums raktus, tarp jų ir raktą nuo elingo.

Paėmiau raktų ryšulį ir padaviau jam.

– Galite tą raktą pasilaikyti ir turėti, kiek reikės. Man kažin ar prireiks.

– Gal kada panorėsite ten laikyti savo katerį, – šyptelėjo Džo, atkabindamas raktą nuo žiedo.

– Aš katerio neturiu.

– Džordžas ir Kei paliko saviškį. Turint omeny, kad tie du jums įsiskolinę – spėju, nemažai, – galite tą valtį pasilaikyti.

– Nė nežinočiau, ką su ja veikti, – murmtelėjau, bet čia pat mintyse pasižymėjau, kad reikės apie tai paklausti savo draugės, teisininkės Steisės, patarimo.

Džo vėl pasiėmė dėžę.

– Rytoj plaukiu į žemyną, susitikimas universitete. Taip pat pasikalbėsiu su tiekėjais ir popiet sugrįžęs jau aiškiau įsivaizduosiu, kaip atlikti remontą. Jums tinka?

– Būtų puiku.

– Ar galiu atsivežti ir sūnų? Aš – vienišas tėtis. Bet jis geras vaikas, nereikia aplink jį šokinėti.

– Žinoma, jis bus čia laukiamas.

Aš stačiai netvėriau smalsumu. Vienišas tėtis. Jo žmona mirusi ar jiedu išsiskyrė? Kiek Džo sūnui metų? Kokio amžiaus jis vedė? Kadangi ištekėjau vos devyniolikos ir mano santuoka virto katastrofa, visada buvo įdomu sutikti ką nors, kam šiame kelyje panašiai nepasisėkė. Dar laimė, kad su vyru neturėjome vaikų. Ir ne dėl to, kad nenorėjome, tiesiog dėl medicininių priežasčių man nelemta tapti motina.

Išlydėdama Džo jam pamojau ir dar valandėlę likau verandoje. Žvilgsniu apmečiau salos panoramą. Pietų pusėje – sultinga žole apaugusios pievos – tikras rojus Eršyro galvijų bandoms, rytuose, veidu į žemyną, plytėjo mangroviniai sąžalynai. Kitoje pusėje, kur jau negalėjau matyti, šėlo Ramusis vandenynas, kurio bangos dužo į pakrantės uolas. Per atoslūgius, kai bangų mūša gan ilgam aprimdavo, prieš akis atsiverdavo siaura smėlėto paplūdimio juosta. Gaivus ir kiek aštrokas popiečio vėjelis sklaidė drėgmės persunktą dienos kaitrą. Visur, kiek akys užmato, vešliai žydėjo balti ir violetiniai krokai. Prieš šimtą metų aplinkui „Starvoterį“ klestėjo išpuoselėti angliško stiliaus sodai. Kalinės buvo verčiamos dirbti kalėjimo viršininko sodininkėmis. Sodų jau seniai nebėra, bet krukų sėklos, išnešiotos gūsingų jūros vėjų, prigijo, ir metai iš metų jų žiedai primena salos istoriją.

Nėra čia nei transporto keliamo triukšmo, nei telefonų skambučių, kurie primintų, kad vėluoju su savo darbais. Nėgresia ir susitikimai su Kameronu bei jo nėsčia drauge. Tik vėjas medžiuose ir vandenyno ošimas.

Sugrįžau vidun. Poilsui skirti baldai buvo seni, bet patogūs. Tyliai burzgė šaldytuvai, mikrobangų krosnelės laikmatis

teisingai rodė laiką. Pasiklosiu čiužinį ir susirasiu švarią patalynę. Džordžas ir Kei net paliko vonioje puspilnius buteliukus šampūno ir dušo želės.

Nusprendžiau kelias dienas čia pagyventi.

Vakaras artinosi neskubriu žingsniu, pamažėle. Rožinius dangaus atšvaitus už palmių iš lėto pakeitė pilkšvai melsvi atspalviai. Sėdėdama ant paradinių durų laiptelių ir mėgaudamasi švelnia vakaro šiluma, stebėjau danguje įsižiebiančias žvaigždes. Tada ir susimąstiau, kiek mažai laiko būdama savo namuose Sidnėjuje praleidžiu lauke. Iš mano buto, kainavusio didelius pinigus, langų į visas puses atsiveria nuostabūs vaizdai; taip pat ir į Švč. Marijos katedros smailes. Ir vis dėlto tai tik didmiesčio vaizdai, o žvaigždės nublinksta ar net tampa nematomos ryškių Sidnėjaus šviesų jūroje. Kai mudu su Kameronu dar buvome laimingi, įsitaisydavome mūsų penthauzo terasoje gurkšnodami džiną su toniku. Bet nuo tada, kai išsiskyrėme, aš daugiausia laiko praleisdavau viduje – užsidariusi kabinete rašydavau ar bent jau bandydavau tą daryti.

Jau pirmas mašalo įkandimas parginė mane vidun. Nuleidau apsauginį tinklelį ir svetainėje įjungiau lempą. Tada priėjau prie židinio ir braukiau palei įtrūkimą tiek, kiek siekė ranka. Daugiau jokių slėptuvių su Eleanoros rankraščiais neaptikau.

Apsisukau ir akimis apmečiau kambarį. Senasis mūrinyas buvo paslėptas po tinku ir tapetais. Tada prisiminiau, kad kabinete viena iš sienų palikta netinkuota. Uždegiau šviesą ir lėtai eidama nuo vieno kambario galo iki kito ėmiau atidžiai žiūrėti, ar mūro sienoje nepamatysiu plyšių, neužpildytų cementu. Braukdama pirštais per vėsią sieną, jaučiau visus

nelygumus. Nieko. Net jei ir būčiau dar ką nors radusi, greičiausiai tai tebūtų lapai iš Eleanoros vaikystės laikų dienoraščio. Ir vis dėlto viltis manęs neapleido. Gal dar pavyks rasti popierius, apie kuriuos taip svajojau ir dėl kurių man viskas iš esmės pasikeistų.

Eleanoros tekstai pateko šeimon prieš dešimt metų, kai mirė mano senelis. Didelė pelėšiais atsiduodanti skrynja, prikimšta laiškų, sąrašų, padrikų užrašų, apsakymų ir eilėraščių. Bet dienoraščio nebuvo. O tai keista, nes būdama vaikas Eleanora rašė dienoraštį. Tuo metu abi mano seserys buvo pernelyg užsiėmusios, o mama neturėjo kantrybės skaityti tų miniatiūrinių raidelėmis išmargintų lapų. Man tuo metu buvo dvidešimt penkeri – ką tik išsiskyrusi ir besiblašanti tarp darbo vaisių kioske ir vaikų darželyje. *Ir vėl*, kaip pabrėžė mama. Taigi akivaizdu, kad tokiomis aplinkybėmis užduotis peržiūrėti tuos popierius teko man. Ir peržiūrėjau. Perskaičiau viską. Aš Eleanorą pamilau, pamilau už guvę jos protą, literatūrinį talentą, nuoširdumą ir net kiek šiurkštą humorą.

Įsigijusi „Starvoterį“, dar prieš atsikraustant nuomininkams, kruopščiai namą „iššukavau“, ieškodama daugiau rašytinio palikimo, ir palėpėje radau seną lagaminą. Ten daugiausia buvo eilėraščiai ir apsakymai. Tada jau patikėjau, kad visos galimybės išnaudotos ir nieko daugiau nerasiu. Vis dėlto šįvakar jau ėmiau svarstyti, kas dar gali slypėti šio namo užkaboriuose ir plyšiuose po šiuolaikiškų atnaujinimų sluoksniuais. Po kilimais ir grindų lentomis. Juk šiame name Eleanora ir užbaigė savo dienas, sulaukusi septyniasdešimt devynerių. Ką dar galėjo būti parašiusi?

Atvirai kalbant, man trūks plyš reikėjo surasti viską.

Kambarį po kambario apėjau visą namą. „Starvoteris“ – gana padrikai išplanuotas T formos pastatas: centrinėje dalyje – svetainė, valgomasis ir virtuvė; vakariniame sparne – trys miegamieji ir vonia; kambariai rytiniame sparne buvo pritaikyti banginių stebėjimų biurui. Namą iš visų pusių supo atviros medinės verandos, kuriose pučiant vėjeliui nuo jūros karštomis vasaros dienomis buvo malonu atsivėsinti. Atidžiai apžiūrėjau grindjuostas ir karnizus, pakėliau atsilaisviusią plytelę vonioje, dirstelėjau po linoleumu virtuvėje, išbilsnočiau miegamojo sienas, klausydamasi, ar kur nepasigirs duslus garsas. Galiausiai teko pripažinti, kad nežinia, ką darau, ir nieko šitaip nesurasiu. Taigi paiešką užbaigiau kabinete. Atsisėdau prie didžiausio rašomojo stalo. Data atverstame staliniame kalendoriuje – liepos trisdešimt pirmoji. Matyt, paskutinė Džordžo ir Kei diena šiame kabinete prieš jiems paskubom susidedant daiktus ir pabėgant nuo susikaupusių skolų. Kaip tik tą dieną turėjau užbaigti naująją savo knygą. Jau pustrėčio mėnesio vėluoju. Kažkas man viduje užsirakino, reikėjo surasti būdą, kaip vėl atgauti laisvą kvėpavimą.

„Kūrybinė rašytojo krizė“, – aiškino mama, taip pat Marla ir seserys; joms pritarė Steisė ir net Kameronas, kai buvo atėjęs išsivežti mano bute dar likusių savo daiktų. Vis dėlto ši paprasčiausia diagnozė neatrodė įtikinama. Niekaip negaliu suprasti, kodėl man taip sunku prisiversti rašyti?

Nuėjau į rytinį sparną ir pasirinkau miegamąjį. Ko gero, čia buvo svečių kambarys. Nenorėjau gultis į lovą, kurioje miegojo Džordžas ir Kei. Nenorėjau ten gulėti, kiaurą naktį įsivaizduodama, kaip jiedu kalbėjosi, kaip dalijosi nerimu dėl žlungančio verslo ir ugančių skolų. Tam, kad praleisčiau be miegę naktį, užteko ir savo rūpesčių.